

Jules Romains: Ó D A.

Ma este nem vagyok
Olyan boldog, mint mások,
Habár lelkem ma épen
Tökéletesen tiszta.

Amíg elálmództam
Sok régi bú-bajon,
A lámpám felborult
És két darabra tört.

S most itt ülök, sötétben;
Az asztalon könyöklök:
Oly keserű az éj
S nem ismer engemet.

Sajnállok egy falut
A Mont-Mezenc alatt,
Tizenöt évemet
S egy este boldogságát . . .

. . . Nyugalmas alkonyat volt,
Oly édes-megható,
S mind az egész falu
Oly jó a gyermekszívnek,

Hogy most, ha volna bennem
Erő emlékezésre,
Soká elsírdogálnék
Szívemre tett tenyérrel.

Mért vannak könnyeink,
Ha még azon se sírunk,
Hogy nincs remény, — magunk
Vagyunk jó bánatunkkal,

S hogy ezt papírra vessük,
Nincs más eszköz, csak egy
Darabka itatós,
Amely holdfényben úszik?!

(Debrecen.)

Fordította: HANKISS JÁNOS.